

vibst han til Udsørelse af denne forbryderste Hensigt allerede har begaaet Handlinger, der i og for sig, uden Hensyn til den af ham tilfattede Forbrydelse, selv ere forbryderste, kan han ikke undgaae Strafsansvar for disse Forbrydelser, fordi han ikke kan straffes for Forsøg paa den større Forbrydelse. Denne Regel udtales i det tredje Stykke af § 45, og jeg antager ikke, at der er Noget, som kan indvende Noget mod Rigtigheden deraf; men det forekommer mig altsaa aabenbart, at der er Aarsag til at udtale noget Saadant, for at ikke det, der staaer i det andet Stykke af Paragraphen, skulde kunne lede til Misforstaaelse. — Hvad angaaer Forslaget under Nr. 37, saa indbringer jeg den ærede Forslagsstiller, at der er en heel Deel mere, der taler derfor, end for det følgende Forslag under Nr. 38, som jeg nylig omtalte; men ikke desto mindre anseer jeg det for rigtigt at lade Paragraphen blive uforandret i dette Punkt. Det er ganske vist, som han ansøgte, at dette Stykke, der her foreslaaes at skulle udgaae, paa en Maade staaer i Forbindelse med den Sætning, der tidligere stod i det første Stykke af Paragraphen, og som man i Landstinget har ladet udgaae, for at holde et omtvistet juridisk theoretisk Spørgsmaal aabent og ikke foregribe dets Afgjørelse; men, hvad man end vil antage om dette Spørgsmaal, hvorom jeg iøvrigt har min bestemte Mening, og, hvad man end vil dømme om, hvorvidt det er rigtigt eller ikke, at man i Landstinget har ladet denne Sætning i første Stykke af Paragraphen gaae ud, saa troer jeg dog, at det i ethvert Tilfælde vil være naturligt og rigtigt at lade dette sidste Stykke af § 45 blive staaende. Tingen er nemlig den, at det her er udtalt, og — som det forekommer mig — med Røje, at, for at en Person, der frivillig træder tilbage fra Udsørelsen af et forbryderst Forsæt, skal kunne blive straffri, er det ikke nok, at han har forandret sin forbryderste Villie, men det maa tillige serdres, at han har tilkjendegivet denne Forandring i sin forbryderste Villie ved en ydre Virksomhed, forsaavidt han overhovedet havde givet sin oprindelige forbryderste Tanke tilkjende i en objectiv Virksomhed. Dette er Hovedsætningen, der staaer i den første Deel af 2det Stykke i § 45. Men nu

kan det ikke nægtes, at, hvor den Paagjældende har foretaget Handlinger, der ifølge deres egen Beskaffenhed i og for sig vare usikre til at udføre hans forbryderste Forsæt, men som han alligevel troede vare sikrede dertil, der vil der egentlig mangle tilstrækkelig Sikkerhed for, at han for ramme Alvor har opgivet sin forbryderste Hensigt, naar han, medens han er i den Tro, at, hvad han har gjort, var sikret til at udføre Forbrydelsen, dog undlader at gjøre Noget for at ophæve Virkningen af, hvad han har gjort, og som han selv troede var tilstrækkeligt til at udføre Forbrydelsen. Jeg vil anføre et Exempel, fordi det maaskee vil gjøre Sagen lettere forstaaelig, og jeg vil tage det Exempel, som det ærede Medlem selv nævnte. En Person har fattet den forbryderste Plan at forgive en Anden, han vil forgive ham med Arsenik, men tager feil og bruger hvidt Sukker. Ligesaa vist som man nu, for at en Person, der har forsøgt at forgive en Anden, kan blive straffri, maa forandre, ikke blot at han fortryder sin Gjerning, men ogsaa, at han gjør Alt, hvad han kan, for at hindre den skadelige Følge af, hvad han allerede har gjort, forsaavidt han har lavet Arsenik til, kommet det i den Suppe, som den Anden skulde spise, og sat den paa Bordet for ham osv., ligesaa vist forekommer det mig ogsaa at være i sin Orden, at man fordrer, at den, der har taget feil og brugt hvidt Sukker, istedetfor Arsenik, skal tilkjendegive sin alvorlige Forbrydelse, sin alvorlige Villie til at gjøre den onde Gjerning god igjen derved, at han ogsaa søger at fjerne den Suppe afveien, hvori han har kommet Sukker, som han ansaae for Arsenik. Dersom den Mand, der har kommet hvidt Sukker, i den Tro, at det var Arsenik, i en Tallerken Suppe, som han har sat for en Anden til at spise, har ladet denne Tallerken Suppe fremdeles blive staaende for den Mand, han har villet dræbe, saa er der ingen Grund til at troe, at det er Alvor, naar han bagefter fortæller: Jeg har opgivet min forbryderste Plan, jeg vilde ikke udføre den. Den Maade, hvorpaa han viser Alvor i sin Forbrydelse og i sin nye bedre Bestemmelse, er netop ved at gjøre, hvad han kan, for at ophæve Virkningen af, hvad han har gjort, forsaavidt han altsaa